

Μια διεθνιστική δήλωση για τον καπιταλισμό και τον πόλεμο

(Συνάντηση στο Αρέτσο)¹

Παρόλο που το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα οδηγεί την υφήλιο σε όλο και περισσότερους πολέμους και δυστυχία, εκείνοι που αρνούνται να συμμετάσχουν στους πολέμους αυτούς και αγωνίζονται ενάντια στο σύστημα που τους προκαλεί, εξακολουθούν να είναι ελάχιστοι. Για αυτό τον λόγο, είναι ένα ελπιδοφόρο σημάδι το ότι το περασμένο καλοκαίρι οργανώθηκαν στην Ευρώπη αρκετές διευρυμένες συναντήσεις διεθνιστών επαναστατών, από πολλές διαφορετικές χώρες. Στις αρχές Ιουνίου, την τελευταία μέρα του αντιπολεμικού συνεδρίου στην Πράγα, συμφωνήσαμε πάνω στην ανάγκη μιας σύντομης δήλωσης για τον καπιταλισμό και τον πόλεμο, που θα εκφράζει τις κοινές μας θέσεις και θα μπορεί να χρησιμεύσει ως βάση για περαιτέρω δικτύωση και κοινή δράση. Η δήλωση αυτή συντάχθηκε μετά τη λήξη του συνεδρίου. Συζητήθηκε, τροποποιήθηκε και εγκρίθηκε από τη συνάντηση των διεθνιστών στο Αρέτσο, όπου εκφράστηκε η ελπίδα ότι θα συζητηθεί περαιτέρω από τους συμμετέχοντες στο συνέδριο της Πράγας, καθώς και όσους θα συγκεντρωθούν στο Πόζναν, αργότερα αυτόν τον μήνα.

1. Στην εποχή μας, όλοι οι πόλεμοι είναι καπιταλιστικοί πόλεμοι. Μπορεί οι συγκεκριμένες συνθήκες κάτω από τις οποίες ξεσπούν να είναι αρκετά διαφορετικές αλλά όλοι έχουν τις ρίζες τους στο καπιταλιστικό σύστημα, το οποίο βασίζεται στον ανταγωνισμό και στην εκμετάλλευση.
2. Αν και ο ιμπεριαλισμός αποτελεί σταθερό χαρακτηριστικό του καπιταλισμού από τις απαρχές του, τόσο η παρούσα συστημική κρίση όσο και η αστάθεια που αυτή προκαλεί, ωθούν τον οικονομικό ανταγωνισμό σε στρατιωτικές συγκρούσεις ή δημιουργούν τις προϋποθέσεις για κάτι τέτοιο. Αυτή η κρίση μόνο θα βαθαίνει, καθιστώντας προπαιτούμενο της συνέχισης της ύπαρξης του καπιταλισμού την προοπτική των γενικευμένων πολέμων.
3. Η εργατική τάξη, η οποία αποτελεί τη συντριπτική πλειοψηφία της ανθρωπότητας, δεν έχει τίποτα να κερδίσει από τον πόλεμο αλλά κινδυνεύει να χάσει τα πάντα. Είναι πάντα το βασικό θύμα του. Εθνική άμυνα και εθνική απελευθέρωση σημαίνει να πολεμάς και να πεθαίνεις για τα συμφέροντα μιας φράξιας της καπιταλιστικής τάξης, ενάντια στα συμφέροντα μιας άλλης. Σημαίνει να σκοτώνεις (και να σκοτώνεσαι από) άλλους ανθρώπους της εργατικής τάξης, για την εξουσία και το κέρδος της τάξης που μας εκμεταλλεύεται και μας καταπιέζει.
4. Απορρίπτουμε τόσο τον εθνικισμό όσο και τη δημοκρατία, γιατί είναι τα κύρια ιδεολογικά εργαλεία με τα οποία η καπιταλιστική τάξη δημιουργεί την ψευδαίσθηση ότι τα συμφέροντά της ταυτίζονται με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης που βρίσκεται εντός των συνόρων. Όπως

¹ ΣτΜ: Στη διεθνιστική συνάντηση στο Αρέτσο (Arezzo), που έλαβε χώρα τον Ιούνιο του 20024, συμμετείχαν συλλογικότητες, πρωτοβουλίες και ατομικότητες, μεταξύ των οποίων και οι Internationalist Perspective, Battaglia Comunista, Groupe Révolutionnaire Internationaliste, Old Moles, A Free Retriever's Digest καθώς και το Forum for the Internationalist Communist Left, στην ιστοσελίδα του οποίου είναι διαθέσιμη και η δήλωση.
<https://www.leftcommunism.org/spip.php?article536>

επίσης και γιατί είναι εκείνα τα εργαλεία με τα οποία δικαιολογεί τον πόλεμο και τη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας.

5. Δεν υπάρχουν ειδικές λύσεις για όλες αυτές τις υπαρξιακές απειλές που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα. Ένας ειρηνικός καπιταλισμός, ένας πράσινος καπιταλισμός ή ένας κοινωνικά δίκαιος καπιταλισμός, είναι όλα τους όνειρα θερινής νυκτός, που προσπαθούν να κρύψουν την πραγματική φρίκη που ολοένα χειροτερεύει. Ο πόλεμος, η εθνοκάθαρση, η γενοκτονία, η οικολογική κρίση, οι κλιματικές καταστροφές, οι πανδημίες, η φτώχεια, η ανασφάλεια, η αναγκαστική μετανάστευση, η έλλειψη στέγης, το άγχος και η ψυχική κατάρρευση θα συνεχίσουν να επιδεινώνονται, μαζί με την κρίση του καπιταλισμού που τα προκαλεί. Επομένως, η λύση για όλα αυτά είναι μόνο μία: το ξερίζωμα του καπιταλισμού από την ανθρώπινη ιστορία.

6. Δεν είμαστε ειρηνιστές. Δεν ζητάμε διαπραγματεύσεις ή παρεμβάσεις του ΟΗΕ, κοινοβουλευτικά ψηφίσματα, αποεπενδύσεις κλπ. Δεν κάνουμε έκκληση στην άρχουσα τάξη να ενεργήσει «λογικά», γιατί καταλαβαίνουμε ότι δεν μπορεί. Αντίθετα, βασιζόμαστε στην αυτόνομη, ταξική αντίσταση στον καπιταλισμό. Η παγκόσμια εργατική τάξη είναι η μόνη κοινωνική δύναμη που είναι ικανή να τελειώνει με τον καπιταλισμό και να εγκαθιδρύσει μια ανθρώπινη κοινότητα που θα βασίζεται στην ικανοποίηση των αναγκών της και όχι στον καταναγκασμό του κέρδους.

7. Έχει, όμως, πολύ δρόμο ακόμα να διανύσει. Ο αγώνας της δεν μπορεί να είναι μόνο οικονομικός, πρέπει να είναι και πολιτικός, ενάντια στο κράτος. Πρέπει να αρνηθεί να υποταχθεί στην πολεμική εκστρατεία του καπιταλισμού. Υποστηρίζουμε τους προλετάριους και στις δύο πλευρές οποιουδήποτε πολέμου, που αρνούνται να πολεμήσουν, που λιποτακτούν, που αδελφοποιούνται αντί να αλληλοσκοτώνονται. Υποστηρίζουμε το σαμποτάζ της πολεμικής μηχανής και αντιστεκόμαστε συλλογικά στην επιστράτευση, στην προετοιμασία του πολέμου και στη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας.

8. Αλλά αυτό από το οποίο εξαρτάται η πολεμική μηχανή είναι η εκμετάλλευση του προλεταριάτου, η εξαγωγή υπεραξίας. Χωρίς αυτήν θα παρέλυε. Έτσι, ο πόλεμος δεν μπορεί να σταματήσει χωρίς να τερματιστεί η εκμετάλλευση. Επιπλέον, για να δημιουργηθεί χώρος για τις πολεμικές προσπάθειες, η άρχουσα τάξη πρέπει να επιτεθεί στον κοινωνικό μισθό, να επιβάλει μέτρα λιτότητας. Αγωνιζόμενοι ενάντια στη λιτότητα, οι εργαζόμενοι αγωνίζονται ενάντια στον πόλεμο, συνειδητά ή όχι. Όσο περισσότερο διεξάγουν αυτόν τον αγώνα αυτόνομα, χωρίς καμία συνεργασία με την καπιταλιστική τάξη και το κράτος της, τόσο περισσότερο μπορεί αυτός να μετασηματιστεί σε έναν αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και σε μια επανάσταση που θα βάλει τέλος στον καπιταλισμό, στους πολέμους του και στη μίζερη «ειρήνη» του.